

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 197/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Balogom, advokátska kancelária, Železničná 6/1, Rimavská Sobota, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nc 7/2002 takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nc 7/2002 p o r u š e n é b o l o .

Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , a b y v k o n a n í v e d e n o m p o d s p . z n . 9 N c 7 / 2 0 0 2 k o n a l b e z z b y t o č n ý c h p r i e ť a h o v .

██████████ p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť ██████████ trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Pavla Baloga, advokátska kancelária, Železničná 6/1, Rimavská Sobota, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 197/2015 z 12. mája 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nc 7/2002 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Predmetom napadnutého konania, ktorého sa sťažnosť týka, je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na odškodnenie a „*vyplatenie vojnového odškodného po zosnulom otcovi*“. Napadnuté konanie začalo podaním návrhu 10. októbra 2002, teda od podania návrhu vo veci uplynulo takmer 13 rokov. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté konanie trvá neprimerane dlho, je zdĺhavé, neefektívne a nehospodárne.

Okrem toho, že sťažovateľ sa domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie

veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu vo veci konať bez zbytočných prieťahov a zároveň požadoval priznanie finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 3431/2015 doručeným ústavnému súdu 20. júla 2015, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom a poskytol stručné vyjadrenie k priebehu konania, ktoré obsahovalo aj stručný prehľad procesných úkonov súdu, ako aj účastníkov napadnutého konania. Ústavný súd pre potreby svojho rozhodnutia z predloženého súdneho spisu zistil tieto podstatné skutočnosti:

- 10. októbra 2002 – sťažovateľ doručil svoj neúplný návrh na začatie konania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý bol postúpený okresnému súdu 17. októbra 2002,

- 5. decembra 2003 – okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie väd podania a predloženie dôkazov,

- 22. decembra 2003 – sťažovateľ reagoval na výzvu súdu podaním obsahujúcim námietku zaujatosti vo veci konajúceho sudcu a žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu,

- 14. apríla 2004 – vec predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pre účely rozhodnutia o námietke zaujatosti,

- 10. mája 2004 – vec vrátená okresnému súdu spolu s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 NcC 15/04 z 23. apríla 2004, ktorým krajský súd nevyhlásil zákonnú sudkyňu z prerokovania a rozhodovania veci,

- 13. mája 2004 – výzva okresného súdu na predloženie podkladov pre ustanovenie advokáta,

- 16. marca 2005 – predloženie podkladov okresnému súdu sťažovateľom,

- 25. augusta 2005 – uznesenie okresného súdu, ktorým ustanovil advokáta sťažovateľovi,

- 30. septembra 2005 – žiadosť ustanoveného advokáta o zrušenie uznesenia o svojom ustanovení za právneho zástupcu sťažovateľa s návrhom na ustanovenie právneho

zástupcu, ktorý už sťažovateľa zastupuje v iných konaniach a s ktorým sťažovateľ je spokojný,

- 11. novembra 2005 – výzva okresného súdu, či sťažovateľ súhlasí so zámenou právneho zástupcu,

- 23. novembra 2005 – doručené súhlasné vyjadrenie sťažovateľa na výzvu z 11. novembra 2005,

- 9. decembra 2005 – doručené vyjadrenie sťažovateľa označené ako „doplnenie žiadosti“,

- 12. júna 2009 – výzva okresného súdu odporcovi na predloženie spisu sp. zn. 6943/00-548/4683-S,

- 5. januára 2010 – okresný súd uznesením rozhodol o zámene právneho zástupcu sťažovateľa,

- 5. januára 2010 – opakovaná výzva okresného súdu odporcovi na predloženie spisu sp. zn. 6943/00-548/4683-S,

- 22. januára 2010 – odpoveď odporcu na výzvu obsahujúca oznámenie, že vyžiadaný spis bol zapožičaný okresnému súdu v súvislosti s iným konaním odporcu vedeným pod sp. zn. 18 C 429/2004 a ešte nebol vrátený,

- 21. apríla 2010 – výzva adresovaná odporcovi na vyjadrenie, či uznáva nárok sťažovateľa,

- 18. mája 2010 – doručené vyjadrenie odporcu spojené s návrhom na zamietnutie návrhu sťažovateľa,

- 28. októbra 2010 – pojednávanie v neospravedlnenej neprítomnosti sťažovateľa, vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa zamietla,

- 11. januára 2011 – doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku,

- 18. januára 2011 – výzva adresovaná odporcovi na vyjadrenie k odvolaniu,

- 13. apríla 2011 – súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní,

- 27. októbra 2011 – vrátený spis spolu s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 154/2011 z 30. septembra 2011, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože nerozhodol o celom návrhu sťažovateľa,

- 25. januára 2012 – sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti vo svojej sťažnosti na priehy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu ,

- 31. januára 2012 – okresný súd predložil krajskému súdu spis na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti,

- 15. marca 2012 – konalo sa pojednávanie, na ktoré sa navrhovateľ nedostavil, súdny spis je na krajskom súde pre účely rozhodnutia o námietke zaujatosti, pojednávanie odročené na neurčito bez prerokovania veci,

- 15. marca 2012 – spis vrátený krajským súdom bez rozhodnutia pre nejasnosť, či ide o námietku zaujatosti, alebo len o sťažnosť adresovanú predsedovi súdu na priehy,

- 21. marca 2012 – výzva sťažovateľovi na spresnenie podania, či sťažovateľ vznáša námietku zaujatosti s poučením o náležitostiach, ktoré je potrebné v tejto súvislosti doplniť,

- 16. apríla 2012 – doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa, v ktorom konštatuje, že sťažovateľ námietku zaujatosti neuplatňuje,

- 23. januára 2013 – ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa spolu so súhlasom prerokovania veci v jeho neprítomnosti v určenom termíne pojednávania 24. januára 2013,

- 24. januára 2013 – pojednávanie, vyhlásený rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľa zamieta,

- 17. apríla 2013 – doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku,

- 19. apríla 2013 – výzva odporcovi na vyjadrenie k odvolaniu,

- 5. júna 2013 – súdny spis predložený krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní,

- 30. júla 2014 – vrátený súdny spis okresnému súdu s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 354/2013 z 30. júna 2014, ktorým zrušuje rozsudok okresného súdu z dôvodu nejasnosti petitu žaloby sťažovateľa, o ktorom okresný súd konal, ako aj pre nevysporiadanie sa s predloženými dôkazmi,

- 8. septembra 2014 – výzva okresného súdu sťažovateľovi na odstránenie väd petitu žaloby,

- 26. septembra 2014 – odpoveď právneho zástupcu sťažovateľa s úpravou návrhu,

- 19. novembra 2014 – uznesením okresný súd pripustil zmenu návrhu,
- 22. januára 2015 – pojednávanie, odročené na 19. marec 2015 pre účely vyžiadania dôkazov z príslušnej evidencie osôb,
- 28. januára 2015 – doručené oznámenie sťažovateľa o údajoch navrhovanej svedkyne,
- 6. februára 2015 – doručené ospravedlnenie neúčasti navrhovanej svedkyne na pojednávaní určenom na 19. marec 2015 zo zdravotných dôvodov,
- 23. februára 2015 – doručené vyjadrenie Ministerstva obrany Slovenskej republiky o nemožnosti predložiť osobný spis otca sťažovateľa,
- 19. marca 2015 – odročené pojednávanie bez prerokovania veci pre ospravedlnenú neprítomnosť predvolanej svedkyne,
- 19. marca 2015 – dožiadanie – výsluch svedkyne Okresným súdom Rimavská Sobota,
- 10. júna 2015 – vrátenie spisu po vybavení dožiadania Okresným súdom Rimavská Sobota,
- 16. júna 2015 – pojednávanie, odročené pre účely dožiadania výsluchu ďalších svedkov,
- 16. júna 2015 – dožiadanie – výsluch dvoch navrhnutých svedkov Okresným súdom Rimavská Sobota,
- 10. augusta 2015 – vrátenie spisu po vybavení dožiadania Okresným súdom Rimavská Sobota,
- 19. augusta 2015 – súdny spis predložený ústavnému súdu.

Okresný súd sa k skutkovej a právnej zložitosti sporu vo svojom vyjadrení nevyjadril. Predsedníčka okresného súdu však vo svojom vyjadrení navrhla nepriznať, respektíve nepriznať v požadovanej výške finančné zadosťučinenie z dôvodu absencie riadneho zdôvodnenia požadovaného finančného zadosťučinenia.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 10. augusta 2015 vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred

ústavným súdom a konštatoval, že nemá žiadne pripomienky k doručenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ navrhovateľom na odškodnenie, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovanej veci.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v namietanom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti zistil, že pôvodný návrh sťažovateľa bol neúplný a nejasný, sťažovateľ viackrát svoj návrh v priebehu konania menil, ako aj vzniesol námietku zaujatosti. Tieto skutočnosti a čas potrebný na odstránenie väd sťažovateľových podaní, ako aj čas potrebný na rozhodovanie o vznesenej námietke zaujatosti tiež prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania, preto ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľ v doterajšom priebehu konania poskytoval primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu

reagoval včas s výnimkou prípadu, keď na výzvu okresného súdu z 13. mája 2004 reagoval až po 10 mesiacoch (16. marca 2005), bolo potrebné tieto skutočnosti zohľadniť pri určení primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon ústavný súd posudzoval samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd bez toho, aby bližšie hodnotil jednotlivé úseky napadnutého konania, konštatuje, že konanie ako celok je poznačené nesústredenou a neefektívnou činnosťou súdu, keďže doterajšia dĺžka konania predstavuje takmer 13 rokov, čo je ústavne neakceptovateľné. Jednoznačným dôkazom toho je aj skutočnosť, že krajský súd dvakrát zrušil rozsudok okresného súdu, prvýkrát z dôvodu toho, že okresný súd nerozhodol o všetkých návrhoch sťažovateľa, a v druhom prípade okresný súd rozhodol o neurčitom petite návrhu sťažovateľa, pričom sa nevysporiadal s predloženými dôkazmi. Aj pri zohľadnení príčinenia sťažovateľa k doterajšej dĺžke napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom konaní dopustil zbytočných prieťahov. Ako príklad zbytočných prieťahov je možné poukázať na prieťah spočívajúci v nečinnosti okresného súdu v trvaní približne tri a pol roka (obdobie od 9. decembra 2005, kedy bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa, do 12. júna 2009, kedy okresný súd vyzval odporcu na predloženie spisu sp. zn. 6943/00-548/4683-S).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 9 Nc 7/2002 konal bez zbytočných prieťahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 6 000 €, ktoré odôvodnil pretrvávajúcim stavom právnej neistoty, ktorú sťažovateľ považuje za materiálnu, ako aj nemateriálnu ujmu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania okresného súdu, ktorá predstavuje takmer 13 rokov, a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu a najmä fakt, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú vyčíslil v sume 284,08 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 134 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa nárok aj na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa vyhlášky vykonané v roku 2014 po 8,04 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal, zodpovedá uplatnenej sume 284,08 €, preto ju priznal v plnej výške.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015